

SÕJAHÜÜD

Spetsiaalne fond

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

SP-6168

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

Nr. 129

Aprill 1940

12. aastakäik

Talve võim on olnud eriliselt suur — nüüd möödunud talvel. Kõik elu looduses on peetud talve vangis. Isegi jõed ja mered, mis harilikult ei külmu, on jää sidunud. Ja nii suur on see võim olnud, et ta on purustanud tugevadki rauast laevad. Nüüd aga on tulnud tugevast tugevam. Kevad on võitnud võimsagi talve. Elu on võitnud surma. Oleme juba kuulnud ettevaatuse abinõudest selle elu liiga suure jõu vastu ja varsti kuuleme ühte ja teist, mida see on teinud. Imestusega vaatasin ühel kevadel, kuidas jääminek oli viinud Riia suure raudsilla. Paksud raudosad olid katki murtud, nii kui meie murrame õhukesed puu-

pilpad. Seda oli kevad teinud. See oli paljurääkiv tunnistus elu võimust surma üle. Ühes kevadese eluga tuleb ka ilu, valgus ja soojus, ja see kõik lähtub päikesest.

Paljud inimesed tunnevad talve võimu oma elus. See on nii suur, et nad ei või uskuda, et see võib saada võidetud. Aga Jeesus, kes ütles, et ta on maailma valgus, võib tuua kevade meie ellu. Ta võib tuua vabadust köidikutest, mille tõttu elu on külm, süng ja iluta. Ta tahab äratada ellu igas inimeses kõike ilusat ja õilsat.

PA'ASTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti peakorter, Tallinn, Kaupmehe
31-7. (Telef. 419-68).

Regiooni juhi ringvaade.

Major C. F. D a h l.

Kindral ja proua Carpen-
ter külastasid hiljuti Iiri-
maa pealinna, Dublini, kus nad
said väga südamliku vastuvõ-
tu. Koosolekust, mis peeti
üllempiiskopi eesistumisel Met-
ropolitan Hallis, võttis osa üle
2000 inimese ja paljudele ei
jatkunud enam ruumi. Peale
selle oli korraldatud vastuvõtt
linnapea juures ja Shelbourne
Hotellis, kus kogunenud juhti-
vad isikud osutasid palju lah-
kust ja tähelepanu kindralile
ühes prouaga.

Nüüd on kindrali eriline tä-
helepanu juhitud kevadisele
päästetunnakule, millest ta ju-
ba on saanud mitu kirja.

Leegitseva südame ristiretk,
nagu kindral seda rünnakut
nimetab, jatkub ka meil, soovi-
ga, et Jumal võiks sütitada oma
leegi paljudes südames. Kuna
kevade tulemisega vähenevad
rahvakogumise võimalused sise-
koosolekutele, peetakse korpus-
tes aprillikuul jooksul erilisi
koosolekuid võimalust mööda;
7-14 apr. on noorsoo nädal,
koosolekutega noorsoole. 15-
20. on palvenädal, millal kogu-
takse palvekoosolekutele tähe-
damates ringkondades ja 21-
28. on äratusnädal. Saagu Ju-
malaga vaim tegutseda meie hul-
gas väega.

Rahvusliku üleskute korjan-
dus jatkub ka veel aprillikuul.
Oleme tänuksid nii korjajatele
kui annetajatele selle eest, mis
on tehtud ja loodame, et korjan-
dus jatkub sama hooga. Suu-
remaid annetusi on seni and-
nud: Vabariigi President 100
krooni, A/S Eesti Tulitiku Mo-
nopol 100 kr., A/S G. Scheel ja
Ko 50 krooni, Eestimaa Õli-
konsortium ja kaaks välisriiki-
desaadikud, igatüks 25 kr. jne.
Olles tänuksid nende väärtus-
like annete eest, võtame
aga ka tänuga vastu väikesem-
madi annetused, millede and-
mine mitmelteil võib nõuda
tunduvalt ohvrit.

Meenutan veel kord, et meie
peakorteri aadress nüüd on
Kaupmehe 31-7, Tallinn, mida
palun kõiki ajakirjajate ja muu
posti saatjaid meile tähele
panna.

Soome valitsus andis hiljuti
Päästearmee tööle 50.000 Soome
marka tunnustuseks töö
eest, mis Armeed on sooritanud
põgenike ja teiste hulgas.

Komandör Westergaard, Pääs-
tearmee juhataja, Norras, on
valitud Kristliku karskuse liidu
esimehiks mainitud maal, kuhu
kuulub kaheksateist kogu-
dust ja usuühingut.

Palve jõud.

Inimesi võib jagada kahte
liiki: need, kes usuvad pal-
ve jõusse, ja kes ei usu. See
on umbes sama kui rääkida
neist, kes paluvad, ja kes ei tee
seda. Sest usk palve jõusse ei
ole nii palju õpetuse küsimus,
vaid palju enam tagajärg isik-
likust kogemusest.

Iga hingede eest hoolitseja ja
paljud teised teavad, mis tä-
hendab seista kellegi haigevoo-
di juures, kui haigus on väga
äge. Näib, nagu elu kustuks, ja
haige ei või teha midagi. Hing-
dehooldajad süüda on haara-
tud: mida ta võib teha? Ta lan-
geb põlvili, teades, et on üks,
kes võib aidata, ja ta kannab
haige häda Jumala ette.

Ja kui siis haige, selle jõuga,
mis tal veel on, ühineb paluja-
ga — ei või olla kahtlust taga-
järgede kohta. Tagajärg võib
olla kas jõud ja tervis ihule või
mitte, ent kuidas ka oleks, tu-
le rahu ja kindluse tunne haig-
e südamesse. Palve, mis oli
kannatajale kaastunde avaldus
ja tõendus usust armastuse Ju-
malale, on imutanud oma jõudu.

Haigused ja kannatused ei
ole aiukeked, mille ees inimesed
seisvad tunnevad endid abitud.
Vahest on hirmsad kogemused:
leina vari, mida surm heitnud,
kui ta loiganud ühe armsaist
omakeist; psüühiline pingutus
ja disharmonia; kiusatuste ja
südametunnistuse piina aeg-
järg. Ja ka sellistel juhtumel
on õigus, et hingede eest hoolit-
sejad on saanud tõenduse, kuid
palve võib tuua kaasa suure
muutuse.

Vaimlik jõud, milleni sa ei
ulatunud senini, vabastatakse
palves. Lootuseta valmistab
teed usaldusele, rahu teleb-
rni asemele, ja kartus ja tõr-
kus muudetakse jõuks. Väga
võimalik, et kannataja ei suuda
ise võidelda seda palvevõitlust.
Õnnelik on siis inimene, kellel
on selline sõber, kes võib palu-
da tema eest ja ühes temaga.

Usun, et kui inimesed üle-
vaid endid mitte usuvad palve
jõudu, siis nad ei ole kunagi
kogenud midagi sellist, mida
kirjeldasin, või jällegi neil on
vale arusaamine sest, mis palve
on. Palve ei ole Jumala tähele-

panu pööramine mõnele asjale,
millest ta muidu ei hooliks ja
ka mitte katse saada teda
muutma ennast. Esimene oleks
naeruväärne, teine oleks õnne-
tust kaastoot. Ei, palve on,
minna tema juurde meie hädas,
paljastada oma süda tema ees
ja alandlikult ja tahtlikult kat-
suda seada meie tahet kooskõl-
la tema tahtega.

See on rajatud veendele, et
tema teab ja et ta armastab, et
ta tahab meie parimat ja et
kõik tuleb kasuks neile, kes arm-
mastavad Jumalat. Palve on
väljendus sellele armastusele.

Paljud korrad ta ei või aida-
ta meid, nagu ta tahaks, selle-
pärast et meie ei ava oma süd-
damed temale. Õnnistused on
meile valmis pandud, ent need
on kui annid pimedas inimese
silmade ees. Pööruda Jumala
põle palves, on tulla välja patu
ja kannatuste pimedusest tema
armastuse ja jõe valgusse.

Sellest järeldame, et parim
palve on teiste, ja mitte meie
eneste kasuks.

Loomulikult peame paluma
meie eneste eest, just sellepär-
rast, et meie tarvidused on nii
suured ja meie ise nii nõrgad
oma enese soovide kordamiseks.
Palve teiste pärast aga on arm-
mastuse ja kaastunde viil: sel-
le siht on kasu isikule, kelle eest
meie palume, ja palve läheb
selle ühe juurde, kes teab, mis
on hea, ja kes soovib anda meile
seda.

Sellepärast algab kõikidele
kristlastele eeskujuks antud
palve: „Meie Isa“ — „meie“ —
et meie oma palvetes ei oleks
isekad — „Isa“, kuna palvete
keskus ei pea olema meie ise
või teised, vaid Jumal, täis arm-
mastust, kelle tahtmine on meie
rahu.

Meie aeg näitab kindlasti
kõike seda. Kurjuse võim maail-
mas on hirmuärataval ilme, ja
kui üksikud inimesed, meie
tunneme endid abitutena. Mis
võib muuta tulevikuvaateid, anda
kartuse asemele kindluse
tunnet, asendada vihaevandu
heade soovidega, sõda rahuga
ja eduga? Meie olemus unusta-
nud, et maailm on Jumala ma-
ailm, et tema võib lasta head

ningliku usalduse märgiks tun-
nustuseks tema töö eest isa-
maa kasuks. Kõnelejate hul-
gas oli prints Bernadotte, mi-
guta riigikiriku esindajat, doktor
Fries K. N. M. Ü-st ja teiste
usuühingute esindajaid. Kom-
mandör Larsson on töötanud
mitmes maas ja on üks tun-
tumaid Päästearmee juhte.

Teine omapärane koosolek
peeti hiljuti Kopenhaagenis

(Järg 8. lk.)

tulla kurja asemele ja isegi tar-
vitada lihtsaid inimesi, nagu
meid, tema tahtmise tähtsusele.

Inimesed ei palu, sest nad on
kaotanud suurel määral oma
usu, ja nad on kaotanud selle
peamiselt sellepärast, et nad ei
palu. Tuntakse võib-olla nagu
jüngridki, kes evangeliiumi kir-
jelduse kohaselt ütlesid Jeesu-
sele Kristusele: „Issand, õpeta
meid paluma!“

Täiesti loomulikult ei või kir-
jutis kuskil lehes anda aega ja
ruumi kõigele, mida soovitakse
rõelda. Võin vaid nimetada kaks
või kolm asja, mis võiksid olla
meile kasuks.

Pea meeles, et palve on liht-
salt kõnelus Jumalaga! Selle-
pärast võib seda teha kus tah-
hes. Vaikus võib olla ruumis,
ja veel parem — vaikus koos-
olekuruumis, on loomulikult
suureks abiks, ent see ei ole
tarvilik. Sa võid paluda auto-
busse või rongis, kesk inimeste
keerist või kui oled oma tööko-
hal. Kõik, mis on tarvilik, on
tuletada meelde Jumala ligidust
ja rääkida temale, nii kui laps
räägib oma emale või kui sõber
sõbrale.

Milliseid sõnu sa tarvitad, ei
ole tähtis, sest sõnade väärtus
on ainult meie mõtete selgitam-
ises, ja mitte selgetused, mis
võime anda temale. Ta võib lu-
geda su mõtet, ent need on
võimalikult nõrgad ja ebakind-
lad, kuni väljendad neid sõna-
des.

Edasi, kui palve on kõnelus
Jumalaga, ei ole piire sellest,
mida võime paluda. Mis meie
teeme, mis oleme teinud, mille
pärast meie kardame või häbe-
neme, meie ihu või hinge tarvi-
dus, teiste või kogu maailma
tarvidus — kõik võib tulla esile
meie palvetes. Meie peame aga
pidama silmas, et meie pigemini
peaksime katsuma jagada oma
elu temaga kui soovida
mitmesuguseid asju. Palve on
ühendus Jumalaga.

Kuid sellepärast veel ei või
oodata palve teguvõimu. Palve
ei ole ainult meie rääkimine Ju-
malaga, nii kui sõber räägib
sõbraga oma südame kergenda-
museks. See on tagajärg meie
usust temasse ja sellesse, et ta
armastab meid, vaatamata sel-
lele, kes meie oleme ja et ta
alati soovib õnnistada ja ai-
data meid. Meie palvete kaudu
avaneb tee. Fakt, et oleme läi-
nud tema juurde meie hädas,
annab talle võimaluse anda
meile vastuseks seda, mis ta
näeb olevat meie parima.

Kui me ütleme, et palved vast-
tatakse alati, ei ole me veel öe-
lud, et meie soovid alati täide-
tatakse. Jumal teab, et vahest on
parim vastus „ei“ või jällegi
„oota“. Ka olukorrad ei muutu
alati kergemaks; sellistel juhtu-
mel võib vastus pigemini olla
julgus kohata neid kannatu-
sega ja olla kõiges vastupidav.
Ent, kuidas ka oleks, palved
saavad alati vastatud.

Juureta puud.

Lähemetsa peale tormi. Mitmed puud, mis hiljuti seisid nii sirgelt, lamavad pikki maad. Vaatlen need, mitte ainult kaugesel, vaid ka nende juuri ja maapinda, millesse nad olid kinnitunud. Siis leian peagi, et mis käib juurte ja maapinna kohta, siis nende väljawaated tormidele vastupidamiselt olid väikesed. Ei olnud sügavat maapinda ega sügavale tungivaid juuri. Puudel puudus vastupanujõud ja kui tuli torm, langesid nad, ja nende langus oli suur.

Metsasügavuses nägin teisi puud — kuuski ja kõrgeid mände, mis seisid seal nii kindlalt ja sirged, näidates taeva poole. Tuul oli proovinud oma tugevust ka nende juures, ent nende juured haarasid veel tugevamini kinni maapinnast, kus nad seisid, ja ümberseisvad puud toetasid neid ja hoidsid neid vennalikult kinni.

Ka inimlastega on samuti, et mitte kõigil ei ole sama palju kasvamisjõudu ja samasugune maapind. Mänd, mille juured tungivad kivipankade vahele ja on kõvas maapinnas, peab näiliselt võitlema suuremate raskustega kui teised, milles kasvavad pehmel ja koheval maapinnal. Ent esmaltnaintu puu ei lange tormides — teda muratakse ladvast — sest juured pidasid tugevasti vastu.

Need, kes on vast hiljuti alanud taevateed, ei pea kokkuma, kui nad kohtavad oma teel raskustega. Kes on vastupidav ja ei allu, muutub tugevaks oma seesmisel inimeses. Ja kui hea on näha, kuidas vanemad kristlased hoolitsevad nõrgemate eest ja pakuvad neile abistava käe nii, et nad ei jää maha tee peal ja ei lange!

Ent alati need ei ole tugevad tormid, millega hingevanlane püüab hävitada inimestes jumalikkude elu. Ei, ta tarvitab sageli igasuguseid meelitusi — häid majanduslikke väljavaateid, näilikut kahjutuid seltskondi, ja palju, palju teisi asju, mille kaudu südamejuured aeglaselt, ent kindlasti vabastatakse õigest maapinnast. Kristlane, kes jõudnud juba kaugele Jumala teel, ei või ka olla kindel. Ka temani võivad ulatuda saadana kiatused. „Kes arvab ennast seisvat, see katsuagu, et tema ei lange.“

Colorados oli kord maas langenud metsa hiiglane. Jutustatakse, et see puu seisnud sel nelisada aastat, et see oli vaid väike taim, kui Kolumbus maabus San Salvadoris, et teda tabanud pikne neliistkümmend korda ja ta olevat trotsinud nelja aastasaia tormi.

Ent siis lõpuks ta oli langetatud kooriklastest! Hiigelpuu,

(Lõpp 4. veerul)

„Ta andis meile kogu leiva.“

Olid rasked ajad, jutustab keegi ema. Mu mees oli kaua ilma töota, ühel hommikul sõime viimase leivapala, mis meil oli. Mis meie pidime sööma järgmisel korral, ma ei teadnud. Piinlikum hetk siiski oli, kui mu noorim laps, valgepealine kolmeaastane tüdruk, ütles mulle: „Ema, Anna köht on tühi,“ ja ma pidin vastama: „Mu armas väike, emal ei ole midagi sulle anda.“

Imestades vaatas ta minule ja ütles hetke pärast uuesti: „Anna köht on väga tühi.“

Ma süda tahtis lõhkeda murest, ma tahtsin, ma pidin tegema midagi, ent kuhu pidin ma minema?

Tavatsesin paluda ja olin õpetanud ka oma lapsi põlvitama, paludes Jeesust. Siiski puudus mul täielik teadvus sellest, et Jumal kuuleb palveid.

Ometigi palusin — suure nutuhoos — kuid ei võinud kindlusega uskuda abisse.

Minu väike Anna oli põlvitanud minu kõrval. Kunagi ma ei unusta, kuidas ta säravalt silmadega ja rõõmsa ootusega ütles, kui tõusime palvest: „Ema, nüüd Jumal löikab meile tükk leiva.“

Samal ajal oli mu mees väljas ja otsis asjatult tööd. Sügavasti kurvastatud, ta oli teel kodu poole, kui ta kohtas kedagi sõbra, kes ütles talle: „Sa oled olnud kaua töötaja ja sul on palju suid tähta. Kas teil on midagi süüa?“

Sellisel küsimusel mu mees puhkes nutma ja jutustas, et meil ei olnud toitu ega raha. Sõber kuus teda enese juurde ja andis talle suure korvi, täidetud toiduainetega. Korvile kõige peale ta pani suure leiva.

Kui meie kodus avasime korvikaane, nägi väike Anna leiba. Säravalt õnnelik ta plaksutas käsi ja hüüdis: „Ei, ema, Jumal ei lõiganud meile tüki leiba, ta andis meile kogu leiva!“

Kuidas peab lugema piiblit?

On mitu viisi Püha Kirja lugemiseks. Mõned loevad seda kriitiseerimise otstarbel ja sellelt nagu relvastuse ära võtmiseks, sest ta nagu alandab neid mingil kombel. Leidub kindlasti suur hulk nõnda nimetatud vabalt mõtlejaid, kes loevad Piiblit suure huviga. Nad teevad seda, sest tol raamatul on tõepitser, millest nad ei või mööduda ja mis ei lase neid olla rahus, mille tõttu nad peavad relvastuma selle tõdede vastu.

Teised jälle näivad olevat täiesti ükskõiksed selle raamatu suhtes, ent salaja nad loevad niihästi seda kui ka teisi vaimulikke ajakirju. Nad kannavad endas mingit ebakindlat tunnet. Seisukoht, mida nad arvavad olevat võtnud endale, ei ole mingi seisukoht. Tõeliselt nad on nii ebakindlad, et nad loevad seda millegi ebateadvalt igatsetava leidmiseks. Nad ei ole leidnud lahendust elu suurele keerdsõlmel, ja meil inimestel on meis endis tarvidus tingimata leida selle lahendus.

Esmaltnaintu piibilugejate liik on sageli inimesed, kel suur väärtus eneste silmis ja sellepärast neil on raske painduda mõne teise võimu alla — ja neil on tunne, et Piibel nõuab neilt seda. Viimaks nimetatud liik on aga sageli hinged õrna südame-tunnistusega, kes oma kohtlases meeles kardavad kalduda ära tõest.

Ent Piiblit ei pea lugema mingil teisel viisil kui Isak

Newtoni poolt soovitatud, kui ta ütles: „Püha Kirja meie ei pea lugema nagu mõni advokaat loeb testamenti, et saada aru nende sõnade tähendusest. Meie peaksime lugema seda nagu pärija loeb oma päranduse teadet.“

Piibel ei ole alus vaidlustele inimeste ilmavaateist. See on meile sõnum annist, mida Jumal kinkinud meile.

Sellepärast leidub veel vale Piibli lugemisi, ja seda viisi kasutavad kahjuks sageli mitmed piibilugejad.

Nad loevad kõiki Piibli sõnu Jumala nõudest, ja nad tunnevad, et nood karmid käsud jäätavad neid väljapoole. On palju murelikke inimesi, kes kannatavad Piibli lugemisest, sest nad näevad ainult valju, nõudvat poolt selle sisus. Nad käituvad pärjana, kes saanud suure pärandi, saadatud teatud kohustusist, ent kes näevad kohustusi ja unustavad, et esimene ja tähtsam on siiski suur pärand. Sellisel meel ei peaks lugema Piiblit.

Piibel ei ütle kunagi inimesele: Sa ei tohi tulla Jumala juurde! Selle asemel on öeldud: Tule ja võta vastu Jumala kingitus!

Sellepärast siis on vaja lugeda Piiblit avatud silmadega ja tänuliku südamega Jumala anni suhtes. Selles raamatus kirjeldatakse meie pärandit. Mis Piiblis on kirjutatud patude andestusest ja lapse usaldusest Jumala suhtes, on meie kohta.

Viha, nõrkus.

Inimene, kes laseb viha enese üle valitseda, evib kindlasti nõrka iseloomu. Kes ei või valitseda enese meele üle, kui midagi läheb vastu ta oma tahtmist, näitab, et ta ei ole küllalt kohanenud olukordadele. Äkilise meeleaga ja vihaga ta ilmutab alateadlikult oma isiku nõrkust. Tugev ja julge vaatab aga vastoludele, nii ütelda, otse näkku ja on rahulik. Ta loodab võita takistusi oma teel ja pääseda raskustist. Ent kes äritub ja on täis viha, ilmutab, et tal ei ole aldis ühust ja lootust Jumalale.

Inimene saadab korda sellistes vihaaogudes harva midagi muud kui seda, mida ta peab hiljem kahetsema ja mille üle ta peab kurvastama. Peagu kõikjal on ilmutatud viha takistuseks edule. Ta süütab kogu inimese olemust ja takistab ta võimeid täitmast oma kohustusi nii hästi, kui ta teeks seda muudu normaalses oludes. Kes kergesti ja harjumusest andub vihale, kaotab sellega rahu ja terve otsustamisvõime ning arusaamise, mis on hädavajalised tugevatel iseloomudel ja moodustavad aluse tõeliselt edukale elule.

Kui koondad rahva hulgast kuimaverelised inimesed, selles, kes kord korra järele haaratud vihaaost sündmuse arengu vastu ja tülitsevad oma olude pärast, saame kokku oma olemises nõrku isikuid, kes ei suuda võita endale teiste lugupidamist ega ka mõjutada hästi oma kaasinimesi.

Kui ka sina, armas lugeja, oleksid üks neid, siis tea, et Kristuse täieliku kaju sinus võib sind vabastada kõigest vihast ja äkilisest meelest.

Õige alandus

on iluduse kroon.

Augustiinus.

(Algus 1. veerul)

mille üle aastasadajad ei saanud võitu, langes lõpuks ohvriks väikestele putukatele, milliseid inimeid võib surmata oma osutisrõõm ja põida vahel!

Kuis ei ole langenud tugevad mehed ja naised samuti oma imestajate hämmastuseks! Põhjuse selleks andis mõni väike, peidetud patt. Võib hästi öelda: Surma väikesed patud, sest nad ei jää tulevikus alati väikesteks! Väikesed põhjused — suured teod.

Piibliusk ja piiblikriitika.

Tore laev on hirmuäratavas rajus. Rebenenud purjed ja katkised mastid, hiigellained, mis üha viskuvad üle lae — kõik tunnistab, et ei või vältida avariid. „Meie oleme kadunud, meie oleme kadunud!“ kostub kõikjal.

Ent julge kapten ei ole meeletu. Ta seisab oma postil kangelasliku rahuga. Ta silmad viibivad kompassil, ja kuna ta oma meistrikaega juhib laeva, julgustab ta oma rahvast lootusega, et nad jõuavad varsti kindlasse sadamasse.

Siis jookseb äkki keegi mees kompassi juurde, kisub selle lahti ja viskab üle parda.

„Äraandja! Hullunud!“ hüütakse igalt poolt. Ja nüüd on tõesti põhjus meeletehteks, sest kui ollakse ilma kompassita, ollakse ka ilma teejuhita mässaval merel.

Heitlus lõpebki pea. Enne ühe tunni möödumist tõukab hunnine, tore, laev end vastu allvee-kalju, ja kogu meeskond ühes reisijatega hukub.

Kooskõlatu jutustus, ütled sa, uskumata tegu! Kes küll tahaks tegutseda selliselt!

Ent kuule veel! Keegi vana mäestiku elanik on teel oma koju, mis kotka pesana on kõrgele mägede vahel. Tee sinna üles on järsk. See läheb mööda kuristikust. On pime, kuid tal on latern, millega valgustada teed, ja kepp toetumiseks.

Kuid vaata! Keegi mees läheb talle ettevaatlikult, tõmbab kepi ta käest ja kustutab valguse ta laternas. Vanake katsub kombata edasi. Siiski hoolimatama kõigest ettevaatusest ta kukub varsti sügavasse kuristikku.

Hirmus, ütled sa. Õnneks aga on selline teguviis liiga toores, et keegi teeks nii.

Ometigi saadetakse sageli korda suurem roim, mis on veel hirmsam, ja kummaliskum kui laevaõnnetus või langus kuristikku.

Mis võiks küll see olla? küsid sa.

See on inimese usu röövimine Jumala sõnale, mis hin-

ge ainus kompas, ainuke kepp, ainus valgus.

Oma surmavoodil lamab keegi mees ahastuses ja kahtlulis. Uks avaneb, ja siseneb üks kaaslasti, kes viinud teda uskmatusse teele. Kogudes oma jõude, ajab hinge ennast istuma ja ütleb kibedalt: „Vaata nüüd oma tööd! Ma suren meeletehtes, ja sina oled selles süüdi.“

Sõber ligineb temale ja katsub teda lohutada mõistuse argumentidega. Kuid surija hüüab: „Mine oma teed! Sa oled viinud mu hinge põrgusse: Kuidas sa julged praegusel hetkel veel piinata oma ohvrit?“

Kahvatu ja vihane, lahku mees ruumist, et võibolla kord

teab, kui palju on tött teistes? Ma pean suurema, kuid ei taha surra. Oh, õelge mulle, et ma ei sure veel!“

Siis tuli arst, ja temale ütles noormees:

„Õelge mulle, härra doktor, kas ma pean nüüd suurema? Ma ei taha surra. Õelge, et ma veel ei pea suurema!“

„Mu armas noor sõber,“ vastas arst, „ma ei või valetda. Teie olete tõesti väga surma lähedal. Lühikese aja pärast teie seisate oma Jumala ees.“

„Minu Jumal,“ hüüdis ta, „mul ei ole Jumalat! Olen võidelnud Jumala vastu. Mul ei ole Jumalat! Olen põlanud oma ema manitsusi ja palveid. Ja nüüd te ütlete, et ma

„Minu Jumal,“ hüüdis keegi noormees, „mul ei ole Jumalat! Mul ei ole Jumalat! Olen põlanud oma ema manitsusi ja palveid. Ja nüüd te ütlete, et pean suurema. Kas teate, mis see tähendab mulle?“

seltskonda. Olen elanud ühenduses oma Päästjaga siin maailmas, ja nüüd ma saan olla temaga koos igavesti.“

„Teretulemast, surm!“ hüüdis keegi teine. „Sina oled Jumala rahva paljusid teeninud. Võitlus on võideldud. Kõik on valmis. Kristus on minu elu ja surm on minu kasu.“

„Kas selline on surm?“ küsis keegi usklik naine, just kui ta tõmbas viimast hinge, „siis on surm väga valgusrikas.“

„Pea ma paluma su eest, mu armas?“ küsis õpetaja oma surevalt tütrelt.

„Ei,“ vastas neiu rõõmust särava palgega, „ei mingisuguseid palveid enam, ainult tänu, kiitus ja austus Jumalale!“

Armas sõber, surma tõsine hetk tuleb ka sulle. Milliseks see kujuneb?

Kui elad elu ilma Jumalata, ilma Jeesuse Kristuse lepitust vastu võtmata, ilma usuta, ilma rahuta, kuidas on siis sinuga surmatunnil? Vaata, siis saad otsib sind, ta otsib sind nüüd. Lase teda leida sind, siis saad sa päästetud ja õndsaks.

Usu Issanda sõna! Võta seda tervikuna ja eranditult! Siis sul on alus, mis vastupidav nii elus kui surmas.

„Tasu Jehoovale oma töötuse.“

Enne töötus — pärast tasu.

Ühel õhtul peale koosolekut, vaadates korjanduskarpi, nägime seal ühe väikese pakikese.

Avades paberi, millele oli hoolega niit ümber köidetud, leidsime väikese summa raha. Kuid eriti õnnistuseks oli väljendus, mille andja oli kirjutanud paberi siseküljelle:

„Ma tasun Jehoovale oma töötuse.“

See inimene on eeskujuks paljudele. Tema ei teinud mitte nii: andis töötuse ja siis unustas, nagu seda paljud teevad; tema tasus, mida ta oli töötanud. Jumal tasus oma töötuse, mille Ta andis esimestele inimestele, see töötus täideti sinu ja minu kasuks. Nüüd ootab Jumal, et sina tasuksid ka omaid töötuse. Ärme unustame tasumata oma töötust!

Levitage „Sõjahüüdu“!

Üksinduse ja vaikuse armastusest.

Otsi endale kohane aeg, kus sa enese juures ja eneses võid olla ükski, ja mõtle siis pidevalt nendele heategudele, mis Jumal juba on lasknud sulle osaks saada.

Uudishimu ja ilmaaegsed uurimised jäta kõrvale ja loe ainult sääraestest asjadest, millede läbi hing enam õistub kui mõistus laieneb.

Kui vabastaksid ennast üleilgseist vestlustest, asjata ringijooksmisest, uudishimulikust päevauudist kuulamisest ja ajalehtede lugemisest, siis oleks sul küllalt aega ja võimalust hingele kasulikele vaatlustele anduda.

Ükski ei sammu julgemini inimeste seas kui see, kes heal meel viibib vaikuses ja varjus.

Ükski ei räägi kindlamini kui see, kes meeldi vaikib.

Thomas a Kempis.

surra sama meeletlikku surma. Tema vaene ohver vannub, neab ja hullustab, nii et ravija õde ei või lõpuks enam kannatada, vaid põgeneb ruumist; ja kui ta naaseb, on mees surnud.

Keegi teine uskmata mees tundis end surmavoodil nagu heidetud kahtluste ja teadmata keerisesse. Mõned tema kaaslastid julgustasid teda pidama lõpuni kinni oma veendust, ent ta vastas:

„Küll ma haaraksin kinni kui mul vaid oleks midagi, millest pidada kinni. Võid sa öelda, millest ma hoiaksin kinni!“

„Minge oma teed!“ hüüdis keegi surev nooruk usklikule mehele, kes tuli rääkima temaga igaveste asjade üle. „Ma ei usu ainustki sõna, mis te ütlete. Professor X. B. linast on viinud mind veendele, et vaevalt poolel Piibli raamatust on kirjutatud nende poolt, keda nimetatakse nende kirjutajaks. Ja kes

pean suurema. Kas teate, mis see tähendab mulle? See tähendab, et kui ma suren, siis hukun — hukun! Oh, võtke tagasi oma sõnad! Õelge mulle, et ma ei pea suurema praegu!“

Kui arst ei vastanud, jätkas nooruk, pöördudes oma isale:

„Isa, sina oled, kes õpetas mind selliselt. Sina viisid mind kahtluste teedele. Sinu eeskujuga ja su sõnade kaudu täitus mu süda uskmatusena — ja siis lõpetas professor X. sinu tööd. Ja nüüd ma pean suurema. Ent ma ei taha surra, ma ei või surra.“

Mis pidi küll too isa tundma sel hetkel, kui ta andekas poeg langes vandudes tagasi patjadele ja ta vaim lahkus!

Nii on surra ilma Kristusetu, ilma ainsa Jumalast saadetud Päästjaga, kes on saanud osa igavestes elust!

„Kiidetud olgu Jumal!“ hüüdis keegi usklik mees oma surmatunnil. „Kuigi vahetan

„Teretulemast, surm!“ hüüdis keegi. „Sina oled Jumala rahva paljusid teeninud. Võitlus on võideldud. Kõik on valmis. Kristus on minu elu ja surm on minu kasu.“

Tema annab nägemise.

Selles jutustuses Jeesus annab ennast tunda kui tõelise maailma valguse, kui ta avab pimedaid Bartimeuse silmad. Siin on sümbol ja ennustus sellest, mida Kristus veel on valmis tegema inimestele. Tema on „tõeline valgus, mis valgustab kõiki inimesi.“

Jeesus tuli just Jeerikost. Ta oli viibinud seal, et avada Sakkeuse vaimlised silmad, ja uus nägemine oli tulnud mehe hinge. Nüüd ta otsustas minna jälle Jeruusalemma. Õhtul ta pidi olema Betaanias. Vaid mõne nädala pärast ta pidi saabuma Kolgatale, Kogu linn tuli kokku ja austas teda.

Terve rida kerjuseid, kes istusid teeäartel, sirutasid välja oma käed, et saada ande. Üks neist tegi samuti, ent vaesuse ja mustuse kätte all oli hing, mis oli tundlik ja vastuvõtlik sügavamatele asjadele. Ta tundis midagi ebaharilikku. Ta unustas paluda andeid, vaid küsis juuresviibijalt põhjust kõigele lärmile tema ümber, ja sai teada, et Jeesus Naatsaretlane läheb mööda. Ta tajus midagi erilist eneses. Ta tõusis püsti ja sirutas välja oma käed, nagu pimedad tegid, ning tõstis oma häält läbitungivaks hüüuks. Mitte keegi, kui ainult pime mees ise võis sellise tundelikkusega hüüda: „Jeesus, Taaveti poeg, halasta mind!“

Pange tähele, kui palju enam Jeesus mõistis ja hindas seda pimedat kerjust, kui lärmitsavat rahvahulka enese ümber, kes võisid näha. Neile ta oli vaid „Jeesus Naatsaretlane,“ üks prohvet. Pimedale ta oli „Jeesus, Taaveti poeg,“ kellel on Messia vägi ja autoriteet.

Meie ei ole mingisuguses ebasoodsas olukorras, kui võime näha Jeesust. Mõten, et iga tõsine Jeesuse jänger ja sõber on mõnelgi korral igatsetnud näha teda. Pääste alluimse lootus on, et kord „saame meie teda näha.“

Raskus tunnustada Jeesust ei ole intellektuaalne raskus, nagu mõned tahavad tõendada. See on vaimlik raskus. Bartimeus nägi, millist Päästjat ta tarvitas. Ta oli pime. Looduseimed olid temale kui kinnipandud raamat. Niihästi ööl kui päeval pidi ta elama oma pimeduses, ilma mingisuguse lohutuset ja lootuset. Tema ainuke igatus siin elus oli, „et ma võiksin näha.“ Ükski arst ei võinud anda talle nägemise.

Ta oli enne kuulnud sellest prohvetist. Teised olid saanud temalt tervise — pidalitõbed, mõned kurjast vaimust vaevatud ja teised pimedad. Ta oli midagi enam kui ainult prohvet. Ta oli Prohvet. Ja Bartimeus tarvitas sellist abistajat;

sellest tema hüüd: „Jeesus, Taaveti poeg, halasta mind!“

Mis sa mõtled Jeesusest, oleb sinu tarviduse tundest. Kui oled rahul oma enese õigusega, kui oled terve ja sul on edu, kui elukorrad on sulle kerged, sa ei tunne vajadust jumaliku Päästja järgi. Kõik, mis sa siis tarvitad, on eluideaal; „Jeesus Naatsaretlane“ on sulle küllalt. Ent kui sa kord leiad oma tarviduse, kui mure tugevad laimed löövad üle su pea, kui patu hävitavad tagajärjed ilmnevad su elus ja tõstavad oma sõrme hoiatavalt ja ennustavalt suurematest hädadest, mis tulevad, kui kõik rõõm ja lootus on kadunud su elust ja sa kinnid vaese inimese üksikut teerada — siis sa otsid midagi rohkem kui vaid ideaali, siis sa vajad Päästjat, siis sa hüüad abipaluva, põnevalt ootava hingega, nagu Bartimeus: „Jeesus, Taaveti poeg, halasta mind!“

Kristlik rahvas otsib sageli palju enam tema auväärust kui tema isikut. Katkesta-

mata ja dekoratiivne kord nende jumalateenistuses näib olevat väga tähtis. Peab olema ilus laulukoor, head hääled ja täpne harmoonia. Ent Jeesusele tähendab palju enam kannatav hing, kes vaikuses põlvitub ja tarvidustundes sirutub tema poole.

Jeesus ei põlga au ülesnäitamist, kuid abipalve äratab tema tähelepanu. Ükski imponeeriv ehitis, ükski ilus nimetus ja hästi ettevalmistatud tore jumalateenistus ei tähenda Jeesusele nii palju kui ainuke väikseim paluja, kelle hing hüüab: „Jeesus, Taaveti poeg, halasta mind!“

Bartimeus oli kestev, ükski ei võinud takistada teda. Ta ei pöördunud Peetrusele või Johannele, tal oli asja Jeesusega, ja ta tahtis saada temaga kokku, ükskõik, kes tuli ta teele ette või katsus vaigistada teda. Võib-olla ta harjumus kerjata tegi teda julgeks.

Oh, et meil kõigil oleks selline julgus! Ei mingit mõtet teistele, kes järgivad Õpetajat! Ei mingit mõtet vigadele, tühjadele juttudele, ebakristlikkusele, mitmete Jeesuse järgijate juures leiduvatele toorustele! Argu ükski takistagu sind mi-

Kartlik meel.

Tugev ja elav läbikäimine Jumalaga, teeb inimese julgeks ja kartmatuks. Teadmine Jumala ligilolu ja abist tõstab teda üle mitmesuguste ja paljude asjade ja aitab teda näha olulisi asju elus. Selline kohkumatus on pannud ennast maksma suurtes jumalameestes ja on ka aidanud lihtsail kristlasi võidule ärripäeva väikesis raskuses.

Sellepärast kõlab rääkimine julgusetust kristlastest vastandina. Keegi kirjanik ütles: „Kahelda tuleviku suhtes, tähendab mitte loota Jumalale.“ Ent siiski on nii kerge kaotada julgust, ja sellistel aegadel tuleb kiusatus, et loobuksime kõigest. Kui kartuse tunne haarab meid, siis ta halvab ja takistab meid kõigiti.

Põhjusted, et ta saab meist ülevõimu, võivad olla mitmesugused. Ent sagedatmini on vist nii, et mõistame endid mitte olevat, millised tahaksime olla; või jälle, et meie elus ei õnnestu kõik nii nagu tahaksime. Meie auhnend unistused esilekerkivad ja kasulikust elust ei tõestu üalgi.

Midagi ei või olla nii kahjutoov kui andmine sellele tundele. Satutakse olukorda, kus tuntakse enese pärast kahju ja oodatakse, et Jumal muudaks väliseid olusid ja teeks kõik talutavaks. Siiski miljöö või väliste olude muutmiseiga ei vabane meie

veel kartlikust meelest. Midagi peab sündima meie sees, et võiksime võita. Jumal peab laskma meid näha, et meie kartlikkus põhjeneb uhkusele. Meie peame õppi-ma temast, nägema oma võimete piiri. Selline leidus võib olla meile alandav, kuid siiski tarvilik. Võibolla Jumal saab mitu korda võidelda kaua meiega, enne kui tahame tunnustada ise oma vigu. Aga kui võidame selles punktis, siis Jumal aitab meid tarvitada kõik seda jõudu, mis tarvitame enne meie oma häda ja õnnetus selgitamiseks, kasulikkus teiste pälvimiseks.

Siis saab selgeks, et võiduka kristlik elu ei lähe teid, mida ise sooviksime valida. Meile, kui kristlastele, muutub oluliseks mitte võita osa kõrgetest ja silmapaistvatest tegudest, vaid täita meie lihtsaid igapäevaseid ülesandeid ustavuses. Kõrge ideaal, mille järgi sirutume, ei saavutata ühe korraga või mingisugustel sirgjoonelistel teedel. Sellepärast meie ei pea saama meeleheitte ohvriks, kui teame, et Jumal tahab juhata ja kasvatada meid igal päeval. Siis iga kristlane võib kogeda tõe sõnadest: „Aga õigete teerada on kui valgus, mis paistab, mis ikka peale paistab, kuni päev täis on.“

(Õp. s. 4:18.)

Pime ütles talle:
„Õpetaja, et ma jälle näeksin.“

Jeesus ütles talle:
„Mine, su usk on sind aidanud!“

nemast su palvega Kristuse juurde! Ära tõmbu eemale neist, kes tunnustavad Kristust, sellepärast et keegi võib-olla peibutab takistada sind või paneb sind halvaks. Jeesus võtab sind meelsamini vastu kui kõiki eneseõigust täis tema tunnustajaid.

On hädaoht, kui eemaldud Jeesuse järgijast, võid ka eemalduda Jeesusest. Kui Jeesus ei loobu ja ei saada ära suurelisi ja halbu tema järgijaid ja tema ei häbene, kes oled siis sina, kes ütled mitte tahtvat ühineda ja kõndida nendega?

Jeesus läks rahvahulga ees. Teda valdas vaid üks mõte: Kolgata ja rist. Kas ta kuulis ekstaatiliselt rahvahulga halleluujat? Kes teab? Aga kui esimene häälitsus sellest hädaühendest kõlas õhus, peatus ta. Ta kuulis.

Nii on ka tänapäeval. Meie teame, et meie Kristus on surinust ütles tõusnud ja läinud kõikvõimsa Jumala paremale käele, et lunastatud piha hulk laulab talle kiitust, kes päästnud neid nende vaevast. Inghid katavad oma palet tema ees. Universumi ja inimkonna kogu juhtimine on tema käes. Ometigi on ta kõrv lahti nende hüüdele, kes kõnnivad elu rasked teid. Ta ei ole nii kinni universumi või kogu maailma asjadega, et ta ei paneks tähele üksiku inimese alandlikku palvet. Taevaste hulkade juubeldav laul ei takista teda kuulmast tema hüüdu. Kui palju neid oleks ka pühamusi, kes valgest kiidavad teda, siis ta igatseb ometigi iga rõhutud hinge järgi, kes kumardub tema ees.

Milline muudatus tuli rahvahulgale! Alguses nad ütlesid Bartimeusele: „Ole vaid,“ ja mulle ei näi ebatõenäoliku, et mitmed kõvad käed tõukasid teda tagasi kividelle teeaäres, kust ta oli tõusnud püsti oma innus. Nüüd nad ütlevad talle: „Ole julge, tema kutsub sind oma juurde.“ See ei olnud nende teene, et ta tegi nii! Võib-olla samad käed, mis olid tõuganud teda maha, olid nüüd väljasirutatud abistamiseks ja tema juhatamiseks Õpetaja juurde.

(Järg 7. lhk.)

Pühenda oma noorus Jeesusele!

Keegi vanem kristlik naine jutustas kord oma ümberpöörmisest:

„Paljude aastate eest, kui olin veel noor tüdruk ja elasin oma vanemate juures, tuli kord keegi kaubamüüja meile. Ta oli tuntud ausa mehena, ja ema tavatses sellepärast osta temalt.

Oli soe päev, ja ma küisin temalt, kas ta tahab klaas piima. Ta tänas ja ma andsin talle klaas piima ning ootasin kunni ta tühiendab selle. Selleasemel, et anda mulle kolme klaas tagasi, pidas ta seda oma käes ja vaatas mulle rõõmsalt silmadele.

— Kas teie vaataksite sellele kui aule, kui soovin, et teie jooksite klaasist viimased tilgad piima, mis on minust jäänud järele?“ küsis ta.

— Ei, seda ma küll ei teeks, vastasin talle. — Tahhan loomulikult uskuda, et teie tegite minuga nalja.

Tema hääl sai piihaliku kõlga, kui ta vastas:

— Kuidas teie teete Jumalaga? Teie olete noor ja terve ning elate enesele rõõmuks. Ja siis teie mõllete pakkuda Jumalale viimased tilgad, mis on jäänud järele, kui olete ise joonud elu karikast. Kas mõllete, et ta peab arvama seda auku, saada viimaseid tilku? Kas ei näi siis nii, nagu tahaksite teha nalja Jumalaga?

Mees andis mulle klaasi ja läks. Ent tema öeldud sõnad jäid. Ja need mõjusid minusse sedavõrd, et otsustasin anda oma noore elu Jumalale ja elada tema osaduses. Sellest tunnist on Jumal omanud minu elu ja on juhitud mind rännakuil läbi aastate.

Sellel jutustusel on palju õpetlikku meile. Kas tarvitame iga võimalust igapäevases elus, et viia kaasa Jumala päästeseisumise kõikjale, kuhu meie läheme? Kas elame ilma Jumalata ja arvestame sellega, et anname temale viimased minutid sellest elust, enne kui meie sureme? See on tõsine mõtteaine.

VÕTA endale aega olla lahke ja sõbralik sind ümbritsevate inimeste vastu ja nende vastu, kes pöörduvad su poole. Püüa neile valmistada rõõmu ja neid julgustada.

Õige valgus rõõmustab; aga õigete lamp kustub ära.

Hüüd keskööl.

Jutustus noortele.

Proua Tooming vaatas üles oma töö juurest, ja kopru tõmmatud silmalkumud andsid ta otsaesisele tõise, küsiva väljanägemise. Kell seinal oli just lõõnud üheksa.

Tema noor poeg, ilus, üle-meelne, hästi rõivastatud, seis ükste juures ja mängis näpudega oma viltkübaral.

„Kas sa tuled varsti koju, Ants?“ küsis ema lootusrikkalt. Ja lisas ruttu, et varjata oma rahutust: „Täna õhtul on väljas nii paha ilm, ja ma kardan nii väga sinu pärast!“

„Ära hoolitse minu eest, ema,“ vastas ta ninakalt. „Küll ma ise muretsen oma eest!“ Siis ta avas ukse ja läks esikusse.

„Ants,“ proua Toomingu nägu oli väga kurb, „ega sa ometi ei lähe täna sinna kõrtsi, või kuidas?“

„Seda ma ei või lubada,

ema.“ Ta oli juba peagu väljas ja ütles veel kiiresti: „Pean kohtama ühte sõpra...“

Proua Tooming võttis jälle kätte oma õmblustööd, ent ta käed värisesid nii, et ta ei võinud tarvitada nõela. Peagu alateadlikult ta kuivas pisaraid, mis katsid ilusaid siniseid silmi.

„Ta on hea poiss,“ sosistas ta endale veenvalt. „Temaga ei pea juhtuma, nagu ta isaga. See ei tohi juhtuda. Ma ei tohi kaotada lootust.“ Kuigi ta püüdis vaigistada oma kurba südant, tõmbas kahtluse terav sõrmeküüsi siiski haava tema hingele. Ta ei tulevat vara koju. Ja kui ta tuleb, ta olevat joobunud — selles ta oli täiesti kindel.

Ants kõlastas kolm raha — arve joogi eest, niihästi

temale kui seltskonnale, oli ammu makstud. Nüüd oli ainult kolm vaskraha, viiesendilised, järele. Kolm raha — see tähendas, et ta võis ainult osta õlut viie senti eest, kuna kaks raha pidi olema järel päästearmeeniule, kes tulevat varsti oma Sõjahüüdi pakiga.

Imelik, kuidas too päästeseisur vaevas ta südametumistust! Ta oli näinud tunde esmakordselt umbes kuu aja eest kõrtsis „Videvikus“, kui ta oli nerratava näoga pakkunud talle Sõjahüüdi. Ta oli olnud siis ühe, ja järgmisel nädalal ta oli ka hoidnud tema jaoks raha. Tol teisel õhtul ta oli palunud teda paluda tema eest. Ta isegi ei teadnud, mis sundis teda selleks. Ent neiu oli lubanud ja olnud nii tõsine oma töotuse andmisel, et Ants tundis end väga häbistatud.

Järgmisel päeval, kainenana olles, ta oli katsunud järele mõelda, milline oli tema palve tarvidus. Ta oli sel päeval seisnud suure peegli ees ja rääkinud üsna vabalt ennast välja „Kas sa tead, mis viga on sinuga, Ants Tooming?“ küsis ta. „Sa oled petis. Just seda sa oled! Su ema on töötanud raskkesti sinu üleskasvatamiseks, aga sina purustad nüüd tema südant joomisega. Sa võiksid lakata seda tegemast, kui sul oleks — oleks — julgust selleks!“

Ent ta oli peagi unustanud oma kõnelust enesega, ja sellepärast ta kohtas jälle sellelgi pühapäeval õhtul päästearmeeniut „Videvikus“.

„Teie peate paluma innukamalt,“ oli ta öelnud pooleldi irvitavalt. „See ei ole veel mõjunud. Ma olen ikkagi siin.“

Neiu pani sõjahüüdi pakki lauale, vaatas oma ilusate silmadega noormehele ja rääkis temaga. Ja Ants Tooming ei unusta iialgi, mis ta ütles sel õhtul, isegi siis mitte, kui ta peaks elama vanaks meheks.

„Mina palun teie eest,“ ütles ta, „aga teie peate ise paluma oma eest.“

„Aga mis pean ma paluma?“ küsis Ants. „Mis asja pärast pean ma paluma?“

Ta rääkis temale sel õhtul, mille pärast ta peab paluma.

(Lõpp 7. lk.)

Rohkesti rõõmu.

Sageli juhtub, et mingisugune piiblisalm meenub äkitselt, tuues kaasa palju õnnistusi.

Hästi täidetud Sõjahüüdi-kotiga läksin külasõtta. Alganud matka, tuli mulle korraga meelde piiblisalm: „Issand Jehoova on päike ja kilp. Issand annab armu ja au.“ Millise õndsuse andis mulle see salm kogu päeva jooksul.

Teisel juhusel — umbes pool aastat hiljem — olin ma jälle Kuninga ülesandel. Siis oli meie korjanduse aeg. Sõitsin jalgrattal ja mul oli tore ülevaade ilust maastikust mu ees. Äkitselt andis Jumal mulle neid sõnu: „Sinu palge ees on rohkesti rõõmu ja ilu sinu paremas käes igavesti.“ See oli mulle nagu toit, mis rõõmustas ja vaimustas mind. Olin Püha Vaimu õndsakstegeva mõju all.

Õhel teisel jalgratta matkal Issand rääkis mulle, millise õnne ja elurõõmu osaliseks saavad need, kes on valmis täitma Jumala käsku.

„Rõõm Issandas on teie tugevus“ (Neh. 8:10) — milline auline tõde Issanda omadele! Sageli olen väga kurb selle üle, et olen nii rõõmus järelekoosolekul. Kuid ka rõõm võib rääkida patust seotud hingedele. „Rõõm Issandas“ on jõud, mida võime arvestada Jumalariigi töös.

Neil päevil lugesin 2. Moos. 37:2 laekast, millele tehti „kuldkrantsi sinna ümber.“ — See „krants“ ei ole mitte neile tundmata, kellel on tegemist Jumalaga — õnnistuste kuldkrants. Inimene võib leida ennast vahet halvades ja ebasoodsates oludes, aga kui „kuldkrants“ on

juures, siis näib kõik helgema. Võibolla kõikjal su ümber piirab sind läbinähtamatu kahtluse- või kuusatuste-pimedus, kuid see kuldkrants särab ka seal sulle vastu.

Mõlten praegu veel teatud korpuses oldud nädalatele. Olin sellal palju palves. Piiblit ma uurisin päris „ahmides“. Hingedepäaste oli minu peasiht. Kunagi ma ei unusta õhtuseid koosoleküid. Alati ma mäletan seda „Jumala aulist jõge“, mis voolas. Kokkutulnute nägudel võis selgesti lugeda näguga Jumala järgi. Saime paluda neil päevil ka kümne hingega.

Siis oli väga huvitav uurida vähe Jumala Vaimu tegevust. Õhel õhtul valitses kõiges, mida tehti, rõõmustuse Vaim. Teisel õhtul oli väe ja jõu Vaim, mis valdas meid kõiki. Mõnel teisel korral jällegi valitses tähelepandav vaikuse Vaim. Jällegi teisel korral oli „patuhäda Vaim“ tegevusmas.

Kui hästi ma mäletan, kui rõõmustuse Vaim tegutses! Kui õnnelik ja rõõmus ma olin! Võin veel praegugi tunda seda rõõmu, mis siis täitis mind ja peegeldus mu näos neil tundidel. Piiblis räägitakse Jeesusest, kuidas ta kord oli täidetud rõõmuga Püha Vaimu läbi. On auline eesõigus omada seda rõõmu. Siis, Jumala võitleja, sina Jumala pälvija, teenija, kes sa soovid võita hingi — võta vastu seda Jumalast antud rõõmu!

„Rohkesti rõõmu“ seisab Sõnas. Rohkesti! Ei ole tarvis võrraid lisaaineid, sest Jumalal on küllalt anda. Jah, tõesti on rõõm olla alalises, katkestamatu ühenduses elava Jumalaga!

(Algus 6. lk.)

Ta maalis tema silme ette ilusa pildi sellest, mis on päästmine. Ta rääkis, et Jeesus suri Ants Toomingu eest ja et Ants Toomingal oli võlg Jumalale, mida ta ei või maksta rahaga.

„Teie tahate saada paremaks, eks ole?“ küsis ta. „Te otsite midagi, mis võtaks ära hirmsa harjumuse ja siiski rahuldaks teid. Miks mitte anda Jumalale võimalust?“

„Miks mitte anda Jumalale võimalust?“ Sõnad segunesid tema peajus ja laulsid kaasa kontsalöökidele vastu kivi, kui ta läks koju sel õhtul.

Imelik küll, ta oli kaine, ja ta meel oli selge, kui ta avas ukse oma väikeses kodus. Proua Tooming kuulis oma toast ukse avamist. Ta ohkas sügavat kergendusohet ja kustutas lambi. Ants oli kodus.

Jumal ja saadan ja Ants pidasid sel ööl konverentsi — konverentsi, milles Jumal jäi võitjaks.

Kell oli pool kolm, kui noormees lõpuks süttas tule oma toas. Kolm ja pool tundi ta oli olnud põlvedel — võideldes, paludes. Ja äkitselt, nagu imelise püüespaiste, hoovas tema hinge auline vabadus. Ta süda laulis hetke ilus, kogu ta olemus ühines sellega, et vana oli möödunud.

Proua Tooming avas silmad ja pilgutas neid uniselt. Mis oli äratanud teda? Ega veel ei olnud aeg ülestõusmiseks?

Kui hing ei ole ilus, siis ei või ta ka seda tunda, mis on ilus.

Siis ta nägi, et laualamp põles ja et ta poeg põlvitas ta voodi ees ja raputas teda ettevaatlikult. „Ema“, sosistas ta. „Ema, ärka! Mul on midagi rääkida sulle.“

Ta ärkas äkitselt. Mis nüüd oli viga? Ja siis ta nägi oma poja nägu. Ülemeelne vaade oli kadunud, kibedustunne, mis peegeldus ta silmist, oli ka kadunud. Ja selle asemel säras midagi väga ilusat.

„Ma kohtasin täna ühte neidu, ema, kes pani mind mõtlema — see oli päästarmeeni, ja ta jutustas mulle Kristusest. Olen olnud oma põlvedel kogu aeg hetkest, kui tulin koju ja palunud, et Jumal teeks mind paremaks. Ema, nüüd on nii, nagu peab olema. Sa ei tarvitse enam olla minu päralt mures!“

Instinktiivselt tundis ema, et mis ta ütles, oli tõsi, ja suured pisarad hakkasid veerema tema põski mööda.

Ent ta ei püüdnud takistada ja ei kuivatanud neid, sest

Pühakute eeskujust.

(Algus 5. lk.)

need olid rõõmupisarad — sellesid pisarad, mis kaotavad südamevalusid — alaliseks.

1. Vaata pühade isade elavale eeskujule, kelles hilgaskas Jumala armastus ja hardus, ja siis sa näed, kui vähene on see, mida meie teeme.

Mis on meie elu, kui seda võrrelda nende omaga? Pühakud, need tõelised Kristuse sõbrad, on oma Issandat teeninud nälgas ja janus, külmas ja viletsuses, töös ja vaevas, valvamisega ja paastumisega, palvetega ja vagade vaatlustega, tagakiusamisega ja häbis.

2. Kui palju ja kui suuri kannatusi ja tagakiusamisi on läbi elanud apostlid, martirid, töökuulutajad, pühad neitsid ja kõik teised, kes on soovinnud käia Kristuse jälgedes.

Nad ei ole armastanud oma elu siin maailmas, sest nad tahtsid igavest elu saavutada.

Kui karmilt ja maailmast eraldatud elasid pühad isad üksinduses! Kui kestvaid ja raskeid kiusatusi on nad kannanud. Kui tihti on neid piinunud kurjad vaenlased! Kui palju ja kui sügavaid palveid on nad Jumalale läkitanud! Kui suures kasinuses ja paastumises on nad elanud! Kui usinalt on nad püüdnud Jumala õnnistuse osaliseks saada ja vaimuelus kasvada! Kui sangarlik oli nende võitlus, et kirgi taltutada ja välja juurida! Kui puhtad ja otseselt Jumala poole juhitud olid nende püüded ja kavatsused!

Päeva ajal nad töötasid, kuna ööd olid pühendatud palvetele ja Jumalaga ühenduse pidamisele; ka töö juures nad ei loobunud sisemisest südamepalvest harrastamast.

3. Iga tundi tarvitasid nad kasulikult; iga tund, millal nad Jumalaga ühendust pidasid, näis neile liiga lühikesena, ja Jumala vaatlemise võlv rõõm oli nii suur, et nad sellel sageli oma kehatarvidused hoopis unustasid.

Nad loobusid rikkustest ja kõrgest seisusest, sõpradest ja sugulastest. Maailmast nad mudusid ei võtnud kui vaevalt seda, mis elu alalhoidmiseks hädavajalises tarvis on. Isegi selle hädavajalisega oma keha teenida oli neile vaevaks.

Nad olid vaeses ajalikest asjadest, aga kui väga rikkad igaveste taevaliste asjade poolest.

Väliselt kannatasid nad puuded, aga seesmiselt täitsid need Jumala arm ja jumalik jõud.

4. Sellele maailmale olid nad võõrad, aga taevas Jumala suurimad ja parimad sõbrad.

Endi silmis nad polnud midagi väärt, maailm põlgas neid, aga Jumala silmis olid nad austatud ja armsad.

Nad seisid tõelise alanduse heal pinnal, nad elasid lihtsamelles sõnakuulmises, nad sammusid armastuses ja käitustid igapäevi kannatlikult. Nii viisi nad kasvasid iga päevaga oma vaimu poolest ja leidsid Jumala ees üha suuremat armu.

Need inimesed on meile eeskujuks seatud ja peavad neid enam tiivustama parameiselle kui suur kogu hooletud ja leigeid meid suudaks üksikõiksusele meelitada.

5. Suure usinuse ja tõsidusega võtsid need õilsad inimesed vastu õpetusi ja nõuanded Jumala pühendatud elu jaoks.

Kui sügavat hardust, missugust püüet vooruse poole, esimestel kristlastel! Missugune aukartus, missugune sõnakuulelikkus oma Meistri eeskirjade vastu õitses neis köikides!

Täni veel on teada nende sangarlikest püüetest maailma äravõitmisel, täni veel tunnustatakse neid tõelist pühakuina.

Nüüd aga peetakse juba suureks meheks seda, kes seatud ei riku, kes suhtub kannatlikult kõigesse, mis temaga juhtub.

6. Kui leigid ja hooletud olemekutses; kui vara olemes esimese armastuse unustanud ja usinuse maha jätnud.

Laiskuse ja hooletuse pärast me õigupoolest ei tahagi enam elada.

Tahaks Jumal, et su püüdmine paremaks saada sinus täiesti unuks nüüd, kus sul on nii paljude pühade inimeste eeskujud silma ees.

Thomas a Kempis.

Mispärast me ei tõsta üles neid, kes langenud — kui nad ei ole veel leidnud paremaid väljavaateid? Mispärast me ei taha näidata oma kaastunnet, kuni võime anda häid teateid ja rõõmustada nendega? Siis nad ei vaja enam midagi. Kui inimene on tulnud välja oma raskusist, on palju neid, kes on tahtlikud ja rõõmsad olema ühes nendega. Aga just siis, kui inimene on üksinda ja raskustes, vajab ta toetatavat kätt ja lohutavat sõna.

Ükski inimene ei tule kunagi Kristuse juurde, ilma et tal poleks vaja heita midagi kõrvale ja loobuda sellest. Ma ei tea, mis see on sinu juures. Sa ise tead, mis seob su jalgu ja paneb sind komistama ning takistab su kristlikku elu. Kas see on intellektuaalne uhkus, vale ettekujutus kultuurist, auaahsus või seltsilised, mis soovad sind?

„Mis sa tahad, et ma sulle pean tegema?“ Nende sõnadega andis Jeesus pimedale mehele võtme varakambriks. See oli manitsus palumiseks, mis ta iial soovib. Jeesus teadis, et ta palub seda, mis ta annab rõõmuga.

Kui võiksime kõik tõeliselt vastata nagu pime mees, juurdelisades vaid üht sõna: „Issand, et ma võiksin näha sind!“ (Ingl. tõlge). Kui me kõik saaksime veende oma pattudest ja oma vajadusest, meie vaimlisest pimedusest, meie abitusest, meie hädaohtudest, suurest valikust emma-kumba vahel, ütleksime lauljaga: „Kes on mulle taevas armsam kui sina! Ja kui mul on sind, ei küsi ma millestki muust maailmas.“

„Jeesus läheb mööda just siit.“ Meie ei tea, kas ta tuleb enam teine kord. Meie ei tea, kas meie oleme siin, kui ta tuleb. Aga „tema kutsus sind“. Tahad sa tulla tema juurde?

„Sõjahüüü“ müüjate nimestik.

Nr. 127 — veebruar 1940.

Ohvitserid:

Kapt. M. Blees 90, leitn. H. Olo 75, kapt. K. Nurmele 75, leitn. V. Puusepp 52, kapt. J. Padar 50, kapt. V. Muul 43.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. F. Leemann 70, sõd. H. Ülevain 70, muusik O. Jürgens 50, envoi L. Bakul 40, K. Ü. S. J. Kanter 36, sõdur A. Selliste, sõdur A. Mets 30, L. S. I. Sihver 25, sõd. A. Tafenu 25.

Suvi tuleb, talv tuleb. Inimesed valmistuvad mõlemate jaoks. Surm tuleb aga varem kui suvi ja talv, aga selle vastu valmistatakse harva.

1.

G:duur. I. M. 267.

1. Kes mu hinge ukse peal koputas, Kui veel konditsin maailma teed? Jeesus oli see, talle viimati Tegin lahti ma sõdame.

Koor: Tee lahti, lahti, Südant tee Jeesusele lahti, Valgust, rahu ta' toob hinge rüksis loob, kui sa Jeesusele lahti teed.

2. Rõõmupäide mind sai kutsunud Sõbra juurde, kes imelik on, Nagu taevasse olin tõstetud, Nõnda suureks sai rõõm ja õnn.

3. Nüüd ma vahvasti tahan võidelda Pühas sõjas mu Jeesuse eest, Kui ta vaimuvärs sõdin armu sees, Võidan vaenelase ära tõesti.

4. Nüüd mu elutee läheb ülesse, Issand saadab mind valguse sees. Surmaingel kannab ta sülesse, Kui silt lahkun ma Jeesuses.

2.

F:duur. I. M. 263.

1. Jeesus on mu Päästja, seda tean, Rahu ta mu südamele tõi; Hing mul oli koormas, kannatusel tõi, Vabaks patust tahtis ta. Minu palveid Jeesus kuulis siis, Oma haava näitas mul'. Usus pesin seal — sain päästetud, Ta vere läbi seal.

Koor: See on see paik, mis nii armis mul'. Surmatäht imet mu seal näen. Kui tahad päästmist, siis tule ka Päästja rist juurde.

2. Päästja juurde tulin, seotud vang, Vabaks mina pattudest sain. Lahkelt andis seda, ah rõõmaks siis Süda muutus Jeesuses. Ahelad, mis köitsid, murdis ta, õnnistud on mulle paik, Kus ma palves teda tänasin. Et vaba oli hing.

3. Soovid sama rahu, ilusat, Mida mina hingesse sain, Risti alla palves astudes kord Oma raske koormaga? Patune, veel armu sulle on, Veri voolab vabalt veel, Veri, mis võib pesta sõdame Ka lumest valgemaks.

3.

F:duur. R. M. 40.

1. On hingi kümneid tuhandeid, Kes uksest läind me eel. Seal hulga hinged üheskoos, Kuid ruumi küll on veel.

Koor: Sest tulge nüüd teisina kõik, Kus õndsus, püha troon. Seal valitsete taevastes, Teid ootab ees aukroon.

2. Seal ruumi vaesel, pimedal, Maad sulgei on nüüd. Sest ristil Kristus lunastas Me patud ja me süüd.

3. Seal ruumi igal patusel, Kel kõikuv on ta usk. Kuid Kristus patust päästa võib, Kui hinges sul on tusk.

4. Seal ruumi hingel otsival, Kel kartus on meel, Kes teab, et päästa põrgubööst Vaid Kristus võib meid veel.

4.

A:duur. R. M. 277.

1. Tõe usu eest vahvasti võitlema pead, Mis ükskord pühadele antud; Muidu viimaks aukroonist ilma sa jääd, Mis sulle valimis on pandud. Tee on vaevane ja värv kitsas ka, Et sa selle peal võt kergelt kõndida; Kui ei tunge sa järjest edasi sin, Langed, jääd taevast ka ilma.

2. Kurat, patt, maailm püüab vägri sind Elu teel kõrvale peita. Igas asjas sin valva hoolsalt, hing, Katsised kaevud kõik jätta. Maailm kutsub sind; Oh tule minuga! Kui sa seda teed, pead hukka minema. Eluroonist eest võitle vereni sa, Jumala pärast, mu sõber.

3. Et see ilal kord taevariiki ei näe, Kiri meil selgesti ütleb, Kes siin usus otsani kindlaks ei jää, Usu eest surmani võitle. Usu läbi sa pead üksnes elama. Sellest kindlalt siis pead kinni pidama. See on elutee,

L A U L U I D

mis meid taevasse viib. Jää selles kindlaks, mu sõber.

4. Mõni silmapilk püüdkem võidelda veel Taevase krooni eest vahel. Varsti Issand tuleb, siis Siioni mäel Palka ta jagab meil rikkalt. Seal me Eluvürst meid lahkest tereb. Terve taevariik siis meile osaks saab. Kõik see au ja rõõm, mis meid ootab seal ees, Tasub kõik vaeva, mu sõber.

5.

Ess:duur. R. M. 92.

1. Saaroni roosi nägin ma. Üht pärlit meres sügavas. Kui särav täht seal valgustas Kristus mu hinge pimedust.

Koor: Kristus, mu laul ja armastus, Au sull', kes mu eest kannatas! Ta veri patud peeseb nüüd, Mu hingel vabaduse toob.

2. Ilusam illist välja peal, Mu paik, mu kilp, mu Päästja on. Ta elu minu hingel' toob Ja hiljalt taeva-luuga.

3. Õnnelik, kõik jõu annan ma, Sest talle tahan elada. Kilttuse laulu laulan ma: Ta käes on õnn ja päästmine.

6.

Ess:duur. R. M. 2.

1. Ma tunnen imelist jõge, Mis ristist välja veel keeb. Ta ees ma tunnen ka väge, Mis lumest valgemaks teeb. Ta Jeesuse haavast voolab Ja verest punab ta pind. Mu südame sisse ta hoovab Ja patust puhastab mind.

Koor: See imelik, imelik jõel Nüüd ristist välja veel keeb. Veel Jeesuse veres on vägi, Mis patust puhtaks sind teeb.

2. Kust ilal läbi ta jookseb, Kõik ämbrust seal soendab! Kui põdused maad ta kord kastab, Siis viljakandjaks see saab. Kui kõrvesti läbi ta hoovab, Kõik roosiõied ta loob. Kui võitluseväljale voolab, Siis rahu sinnagi toob.

3. Seal igas õnnetu süda Siis üsna rahule jääb. Kes janust nõrkenud teeb, Sest otsib kosutust ka. Seal parandab Jeesus kõik haavad. Mis patt me hingesse lööb. Seal pimedad nägriks saavad, Ja vanad nooreks ta teeb.

KUS ON LÕHN?

Jutustatakse, et kui Omari moshees ehitati, siis jäeti mosheesse osa kaljust, millele seda ehitati, ja sellest raiuti altari, mida nimetatakse Sakkrali'ks, kust võib osta hulga viisi viirukit ja hästi lõhnavaid rohte. Mitmed viirikohvikud täitsid ruumi tugeva lõhnaga, nii et kui inimesed hiljem kohtasid Jerusalema tänavail kedagi, kes olud mooshees, ütlesid nad kohe: „Ta on käinud täna Sakkrali's.“

Kui meie tõeliselt oleme olud Jumala palge ees elavas osaduses temaga, siis ka „meie riiete lõhn on kui Libanoni lõhn“, nagu üteldakse ülem

7.

D:duur. R. M. 266.

1. Me laulud ja me moto on hinge päästmine. See laias maailmas on kuulda igal pool. Et Jeesus kutsub patuseid, Nii piibel ütleb meil. Ta lumivalgeks peseb neid ja armsalt kutsub kõik.

Koor: Edasi julgust' kõik, Nüüd hingi otsime. Maailmast patuseid ta juurde kutsumes. Rikkad, austud ja vaesed, alatud, Jeesus ootab kõiki teid ja puhtaks patust teeb.

2. Ehk maadim meid Jeesus. See meid ei kohuta, Sest Jeesus käib me eel ja aitab võidelda. Kui tulemüüri me ümber on, Ta kaitses omakseid, Me kuulutame päästmisest Neil', kes on langenu.

3. Siis läeme julgust' sõtta Me kogu ilma eest, Ja Päästja veres ka nüüd rõõmsast' hüüame. Siis julgust, sõtta läheme, ehk ise nõrgad me; Kui armastame hingesid, Siis Jeesus aitab meid.

8.

G:duur. R. M. 325.

1. Üht sõpra ma leidnud, kes trööstida võib Mind mure ja kurbuse sees. Ta õrnalt mind armastab, läbi mind viib, Kui raskused seisavad ees. Ta armastus on mu vägi ja õnn. Mis voolab ta sõdame seest. Kas kaebada tohin, kui Jeesus mul on? Ta muretseb ikka mu eest.

Koor: Mu ustav sõber ta. Mu ustav sõber ta. Mu kallis õnnetegija ei ilal petma saa. Mu ustav sõber ta, Mu ustav sõber ta. Ta päästnud mind mu pattudest, Mu ustav sõber ta.

2. Et paremat sõpra ma tõesti tea, Kes kõike võib armastada nii. Ta patust vastu on helde ja hea. Ta armu on ka kõigelle prii. Kui hüüdsid mu hing, siis kuulis ta mind. Ta õnnistus osaks mul' sai. Kõik kurvastus kadus, kui Jeesus, mu vend, Uut elu mu hingesse tõi.

3. Et ikkisi mu sõbrast mind kindu saa, Kas olgu see elu või surm. Mu sõdamehaavad on arstinud ta. Mind hoiab ta jumalik arm. Kui ükski ma jään, kõik lahkusma näen, Ta ikka on ustav ja tru. Ma kiidan ta armu nii hästi kui võin Ja annan ta nimele au.

Laulus, ja siis kõik, kes kohtavad meid, tunnevad, et meie oleme olud pühamus. Siis meie viime hetkest Jumala ees kaasa neile, kellega kohtame tänavail ja teedel, viirukit, mille nimi, tasandus, pikmeel, kannatlikkus, sallivus, ja meie viime selle viiruki mitte ainult neile, keda on kerge armastada ja kes armastavad meid, vaid ka neile, kes on meie vastu. Kibedat, tagarääkimishaiget inimest võime võrrelda õiega, millel puudub lõhn.

Kui meie oleme pestud Jeesuse veres, siis oleme taevase aedniku lilled. Ent kus on „lõhn“?

9.

G:duur. I. M. 355.

1. Kiida Jeesust, mu hing, Tema päästnud on sind. Ma, kes olin üks ori, Nüüd olen ta vend.

Koor: Halleluuja, au ja kiitus Halleluuja, aamen! Halleluuja, Issand Jeesus, Sinu oma nüüd ma.

2. Talle vere sees ma Leian ha lastust nüüd, Ristisambas ta maksnud mu patud ja süüd.

3. Ülestõusnud on ta Surmahauast, et ma Surmast päästetud saaksin siin temaga ka.

4. Viimaks sinna ka läen, Kus ta pelet ma näen. Tema sülle siis igavest hingama jään.

10.

G:duur. (R. M. 372).

1. Õõ järel tõusis hommik mul'. Pääks valgus hinge sees. Mul kartus kadus, usin rõõm, Pääks valgus hinge sees.

Koor: Elupäike, elupäike, Püha rahu Kristuselt mul sai, Kui Jeesus südant omal sai, Pääks valgus hinge sees.

2. Ta pisarad kõik kuivatav, Pääks valgus hinge sees. Kui palun, jõudu jälle saan, Pääks valgus hinge sees.

3. Kus enne pime valitses. Praegu valgus hinge sees. Mu Päästja mulle annetas Pääks valgust hingesse.

4. Kui Jeesust kuulen elades, Pääks valgus hinge sees. Kui pimedusest läbi läen, Pääks valgus hinge sees.

(Algus 2. leheküljel.)

nis hotel d'Angleterres. Koosoleku kokkukutsujateks olid muuseas piiskop Fugelsang-Damsgaard, parlamenti liige pr. Hingdau, Kopenhaageni linna-pea, dr. Kaper ja mitmed teised tuntud isikud. Peale eelpool mainitud võttis koosolekust osa ka kirikuminister ja 250 esindajat kõikidest linna juhtivatest ringkondadest niisasti ametivõimude hulgast kui kaubanduse, kirjanduse, kunsti, ajakirjanduse ja teistelt aladelt. Ajalendite esindajatele seletasid koosoleku kokkukutsujad, et nende eesmärk oli luua kontakti Päästearmee ja selliste isikute vahel, kes, kui nad ainult armeed tundma õpivad, võiksid ja tahaksid seda aidata oma eesmärgi teostada. Päästearmee juhataja Taanis, komandör Myklebust, pidas loengu Päästearmee tööst, sihtidest ja eesmärkidest, mille järel oli võimalus esitada küsimusi. Parlamenti liige, pr. Hingdau, kes tutvustearmise komandöri, tänas ka loengu järel ja ütles, et ta peab neid juhtumisi, kui Päästearmee vajab tema abi, oma elu primariteks elamusteks. Ka mitmed teised võtsid sõna, ja mitte ainult ei väljendanud oma sümpaatiaid ja lugupidamist Armeed võ vastu, vaid lubasid selle tööle ka oma praktilist toetust ja olla selle esindajad igati omas ringkonnas.

„SOJAHÜÜD“ Ilmuib 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s., Üksiknumbr 10 s.

Ilumiseaeg 30. märtsil 1940. a. Vastutav toimetaja: kaplt. L. Luther. Väljaandja: Päästearmee.